

λαβασάδρα τιχαλιμάδρα: ἱκος, τοίκος παρατοίκος κουλου-
μίκκος στεφανυίκκος κλπ.

Γραταί τινες, τῶν ὁποίων ἡ ρίς καὶ ἡ κάτω σιαγὼν ἤ-
νουντο εἰς χαριέστατον ἡμικύκλιον, ἐψιθύριζόν τι διὰ τῶν
ὀδόντων, τὸ ὅποιον ὑπενθύμιζον τὸν χορὸν τῶν γερόντων
εἰς τὸν Φάουστ.

Μερικοί, λαμβάνοντες τραγικώτατον ὕψος, ἀπαυθύνοντο
πρὸς τὴν στέγην τῆς νεκρικῆς αἰθούσας, οἷονεὶ ζητοῦντες
ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. Τὸ θέαμα, ἐν-
νοεῖται, ἦτο ἀντάξιον φρενοκομείου.

* Ἀπὸ τοῦ ἀκρωτάτου τούτου σημείου τῆς παραφορᾶς με-
τέπιπτον ἄλλοι εἰς τὸ ἀντίθετον τῆς ἀφελυῆς ἐκδηλώσεως
τοῦ πένθους. Εἶδον ἓνα κρατοῦντα στέφανον, ὅστις μακρό-
θεν ἐτι ἔρριπεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς σοροῦ μετὰ ψυχικοῦ τρόπου
τινα ἀλγους καί. . . ἀπῆλθεν!

Ἐτερος εἰσῆλθε μὲ ἀργὸν βῆμα, ἐθεώρησε τὸν νεκρὸν ὀ-
λίγον, ἐχαμογέλασε καὶ ἀνεχώρησε.

Πολλοὶ ἀπήγγειλαν στίχους αὐτοσχεδίου, ἄλλοι παρε-
σκευάζον τοιούτους, τινεὶ ἠγανάκτουν καὶ ἐξέπεμπον ἀράς
κατὰ τῶν ἀντιπάλων του πολιτικῶν, καὶ ἄλλοι κατὰ τῶν
ιατρῶν. Καὶ εἰς ὁπαδὸς τοῦ Πύρλα καταθυμωμένος:

— Πήγανε καὶ φώναζαν τὸν Πύρλα, ἐνῶ μπορούσαν νὰ
φωνάζουν καὶ τὸν Πύρλα. Τὸν πῆραν τὸν ἄνθρωπον σ' τὸ
λαϊμό τους.

σταὶ μὲ τὰ μακρὰ καπέλλα, μὲ ταῖς στρεψοδικίαις τους δὲ
θὰ κατορθώσουν νὰ βγάλουν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἀπ' ἐ-
κεῖνα ποῦ δὲν θέλω νὰ πῶ· οὔτε ἡ καρμανιόλα αὐτὴ θὰ
μὲ ἀναγκάσῃ ν' ἀνοίξω τὸ στόμά μου.

— Γεροκάτσικα, σὲ παρακαλῶ, σὲ καθικετεύω.

— Σὰν ἐπιστρέψῃς παλληκαίρι μου, σὰν ἐπιστρέψῃς. Θάρ-
ρος, νέε στρατιῶτα· καλὸν ταξίδι καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν!

Καὶ στραφεὶς ὁ γέρον ἐπαίτης ἔφυγεν ὅσῳ ἡδύνατο τα-
χέως.

* Ὁ Ἰάκωβος στὰς πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος ἐν τῇ αὐτῇ θέ-
σει, ἐπειτα σείων τὴν κεφαλὴν.

— Πρέπει νὰ ἦμαι πολὺ ἀπλὸς νὰ κάθουμαι τώρα νὰ πι-
στεύω τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ παλῆγοι, εἶπε· εἶνε δυνα-
τὸν νὰ γνωρίζῃ περισσότερα ἀπ' τὸ νουνό μου; Μήπως οἱ
δικασταὶ καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν ἔκαμαν τόσαις ἐξέτασες; Ὁ
Γεροκάτσικας εἶνε ἓνα, γεροπανούργος· θέλησε νὰ διασκε-
δάσῃ μαζί μου· νὰ μὲ κοροϊδέψῃ.

Γ

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣ Σ ΤΟΥ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΥ

* Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἀνεχώρει, ἦτο καθ' ὁδόν. Ὁ Ἰάκω-

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Δρούδα, 26 Ἰανουαρίου

Γράφω ἐκ τοῦ χωρίου Δρούδα, ὅπερ ἕνεκα τῶν Ὀλυμπίων
κατέστη γνωστὸν. Ἐκ τῆς ὑψηλῆς θέσεώς που θεᾶται τις
τὴν περὶς περιοχὴν περιβεβλημένην ρωμαντικώτατον μαν-
δύαν.

Τῷ ὄντι. Βλέπεις πέραν τὸν ἐρωτικὸν Ἀλφειὸν χωροῦν-
τα ἡσύχως, ὅπως ἀνέυρη τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀρέθουσα·
περιῖξ ἀμπελωνας, σταφιδωνας, δάση, θαλεροὺς λόφους, θά-
λασσαν, ὀρίζοντα ἀπέραντον. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ κάτωθι, τὰ
ἐρείπια τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπίων, καὶ τὸ Κρόνιον ὄρος ὑπερ-
θεν αὐτῶν κωνοειδὲς καὶ φαλακρὸν, μάρτυρα τῆς δόξης καὶ
τῆς καταπτώσεως τοῦ τόπου τούτου· ὁ γηραιὸς Κλάδεος
παραπλεύρως αὐτοῦ κελαρύζων φλυάρως προσπαθεῖ ἐπιμό-
νως νὰ καυαφάγῃ ἐκ νέου τὸν τῶς τεθαμμένον ἱερὸν χώρον,
ὅστις ἤδη μετὰ αἰῶνας εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Μ' ὅλην τὴν
ιερότητά του ὁ ποταμὸς οὗτος εἶνε βέβηλος, τὸ δὲ ρεῖθρόν
του παμφάγον. Δὲν φεῖδεται οὐδενός. Καὶ τὴν νεωστὶ ἀκό-
μη ζευχθεῖσαν γέφυραν, μικροῦ δεῖν κατέτρωγεν, ἐὰν τοῦ
προσφιλοῦς Δημητριάδου, ἀληθοῦς κερβέρου τῶν ἀρχαιοτή-
των ἡ μέριμνα δὲν ἔσωζεν αὐτήν.

*

* Ἀναρριχθήητι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Στῆθι
εἰς τὸν ὀπιθόδομον αὐτοῦ, εἰς τὴν θέσιν ἐν ἣ ὁ Ἡρόδο-
τος ἀπήγγειλε τὰ γλαφυρὰ ἔργα του, καὶ τότε θὰ αἰσθαν-
θῇς ποῦ εὐρίσκεσαι. Θὰ καταληφθῇς ὑπὸ ρίγους ἀσυνήθους,
καὶ θὰ ταπεινωθῇς πρὸ τῶν ἐνώπιόν σου ἀπειραριθμῶν
μνημείων τῆς τέχνης. Οἱ καταπεσόντες ἀτάκτως παμμέγι-

βοι Βαχιάν, ἡ Ἰωάννα καὶ πέντε ἢ ἑξ σύντροφοι τοῦ νεαροῦ
στρατιώτου συνώδευον αὐτάν. Δωδεκάς νεανίων τρεφόντων
μεγάλην φιλίαν πρὸς τὸν νέον συνηνώθησαν μετὰ τῶν συν-
οδευόντων αὐτόν. Ὁ Φιντέλης προηγείτο τῆς συνοδείας.
Δὲν εἶχον ἐτι ἀπομακρυνθῇ κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸ Μαρεῖλ, ἀλλὰ
εἶχον διέλθει τὴν κοιλάδα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Φρού,
ὅστις εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν δύο περίπου λευγῶν ἀπὸ
τὸ Μαρεῖλ, ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα ἐκβάλλει εἰς τὸν Σηκούαναν.
Ἦδη ἀνίρχοντο τὸν λόφον τῆς Ἀγίας Ἀννης, ἐπὶ δὲ τοῦ
ὄροπέδιου ἐμελλον δια τελευταίαν φορὰν νὰ σφίγγουν τὰ
χέρια καὶ ν' ἀποχαιρετηθοῦν.

Ἡ ὁδὸς ἦτον ὠραία μετὰ τοῦ διπλοῦ στίχου τῶν πλα-
τάνων, ὧν τὸ πράσινον φύλλωμα, ἐφ' οὗ μυρία ἄσματα πτη-
νῶν ἠκούοντο, ἀπῆστραπτεν ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ριπτομένων
πρώτων ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἡ ὁδὸς αὕτη συντέμνει τὸν λό-
φον ἐλαττοῦσα τὴν ἀνωφέρειαν αὐτοῦ καὶ περικάμπτει τὸν
φαιόχρουν γήλοπον, εἶδος ἀποκρήνου ἀποτελουμένου ἐκ
σωροῦ πελωρίων βράχων κειμένων ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ ὄρους
καὶ ὁμοίων τῷ κυρτώματι τῆς καμήλου. Ὁ φαιόχρουν γή-
λοφος, πλήρης πετρῶν, σκοπέλων καὶ ἀποτόμων προεξοχῶν,
καλύπτεται ἀπὸ παχέος στρώματος ἀκανθῶν, ἐφ' ὧν οὐδέ-
ποτε ἐπάτησε ποὺς καὶ ὕψ' ἂς κρύπτονται πελώρια χάσμα-
τα, φρικαλέα βάραθρα. Ἀπρόσιτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, μὴ
τολμῶντα νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἐν αὐτῷ, ὁ φαιόχρουν γήλο-
φος εἶναι ἡ κατοικία τοῦ ἀετοῦ καὶ τῶν νυκτερινῶν πτηνῶν.

στοι λίθοι τῶν κίωνων τοῦ ναοῦ, οὓς μόνον δύναμις ὑπεράνθρωπος μετεκίνησε, καταλαμβάνουσι τὰ περιξ αὐτοῦ. φαίνεται, ὅτι μετεκινήθησαν οὕτω διὰ νὰ παρκωλύσωσι τὴν ἐν τῷ ναῷ εἰσόδον τῶν μεταγενεστέρων, ἵνα μὴ βεβηλώται. Ἡ δὲ θέσις ἐν ᾗ τὸ ἀγαλμα τοῦ Διὸς ἵστατο, τὸ ὑψιστον τοῦτο τῆς γλυπτικῆς ἔργον, ὑπερκειμένη τῶν ἄλλων, εἶνε τρανὸν μαρτύριον τῆς καλαισθησίας τῶν ἡμετέρων προγόνων. Μελέτησον ἐπιμελῶς τὸ ἱερὸν τοῦτο τέμενος καὶ θὰ κατανοήσης, ὅτι πᾶσα θέσις ἐνδον αὐτοῦ ἦν ἐπὶ τοσοῦτον θαυμασίως διηυθετημένη, ὥστε μόνον διὰ τοῦ νοὸς δύνασαι νὰ συλλάβῃς ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς μεγαλειότητός του. Ἰσταται γύρω τριακοσίων περίπου μέτρων ἐρείπιων, δεσπόζον ἀπὸ λόφου ἐπίτηδες κατασκευασθέντος πάντων τῶν κτιρίων, ὧν ἀξιοσημειώτα εἰσι τὸ Ἡραῖον, τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἐν Ἀλτεῖ οἰκοδομημάτων, τὸ Πελοπίον, τὸ Φιλιππεῖον, τὸ Μητρώον, τὸ Πρυτανεῖον, ἡ Ἐξέδρα, οἱ Θησαυροὶ, οἱ διάφοροι βωμοὶ καὶ ὁ ξενὸν Λεωνίδιον, τὰ ὅποια μετὰ καὶ ἄλλων ἔκειντο ἐντὸς τῆς Ἀλτεὺς περικλειόμενα ὑπὸ τείχους. Τὸ Στάδιον μήπω ἰδὼν τὸ φῶς, ἡ Παλαιστρα, κείμενα ἐκτὸς διακρίνονται καθαρῶς. Ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ φαίνεται μέρος τῆς στρώσεως καὶ σημεῖα τινα ἐπὶ πλίνθων τῶν διαφόρων στάσεων τῶν ἀθλητῶν. Τὸ βάθρον τοῦ ἀγάλματος τῆς Νίκης, ἔργον τοῦ Παιωνίου, τὸ βάθρον τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξυτέλου φαίνονται ἐπίσης, καθὼς καὶ ἄλλα πολλὰ, ὧν ὁ Πausanias μνησθὲν ποιεῖται. Ἐν δὲ τῷ Μουσείῳ δύναται τις νὰ ἴδῃ πολλὰ ἔργα τῆς γλυπτικῆς, οἷον τὴν μετώπην τοῦ ναοῦ, παριστώσαν τοὺς ἀγῶνας τοῦ Οἰνομάου, τὴν Νίκην, τὸν Ἑρμῆν καὶ πλείστα ἄλλα τῶν μαθητῶν καὶ συγχρόνων τοῦ Φειδίου, καθὼς καὶ τοῦ τὰ δευτερεῖα χαίροντος Ἀλκαμένους, ἅπαντα ἄξια προσοχῆς καὶ μελέτης.

*

Ἐὰν κυβερτητικὴ μέριμνα ἐποιεῖ βελτιώσεις τινὰς ἐνταῦθα, ὁ τόπος οὗτος μετὰ χρόνον βραχὺν θὰ καθίστατο διατριβὴν τερπνὴν. Διότι, ὡς εἶπον, ἡ τοποθεσία εἶναι θαυμασία. Ἐκτὸς τῶν ἀθανάτων μνημείων, καὶ τῆς ἀνθηρᾶς φύσεως, ῥέει πρὸ τῶν ποδῶν σου ὁ ἀγέρωχος Ἀλφειὸς, καὶ περιπατεῖς ἐπὶ λόφον θαλλόντων καὶ δασῶν πρὸς κυνηγεσίαν καὶ τέρψιν καταλλήλων. . . Ἐδῶ ἄς σταματήσω! Σήμερον δὲν βλέπεις τὰ ἄλλοτε ὠραῖα ἐκεῖνα δάση. Κατεστράφησαν ὅλα, καίτοι μακρόθεν φαίνονται ἐστολισμένα μὲ δένδρα πυκνά. Τὰ ἀντίπεραν ἀδιάβατα καὶ ὀνομαστά τῆς Σκιλλοῦντος δάση δσημέραι ἀφανίζονται, καθὼς καὶ τὰ γύρω τῶν Ὀλυμπίων. Δὲν ὑπάρχει πόνος δι' αὐτά. Ὁ πέλεκυς τοῦ ὑλοτόμου τὰ καταστρέφει. Τὸ πῦρ τοῦ ποιμένος καὶ τοῦ γεωργοῦ τὰ νέμεται. Καὶ ὅμως καίτοι τεμνόμενα διηνεκῶς καὶ ἀσπλάγχχνως, καίτοι βορὰ αἰωνίως τοῦ πυρὸς γιγνόμενα, ἀναθρώσκουσι καθ' ἡμέραν, μὴ θέλοντα φαίνεται νὰ ἀσχμήσωσι τοὺς ὠραίους τούτους τόπους; σωτηρία δὲ φροντίς θὰ τὰ διετῇρει, εἴαν τοιαύτη ὑπῆρχε, ἵνα μετ' ὀλίγον χρόνον στολισθῇ ἡ περιοχή αὕτη μὲ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς καλλονήν. Ἀλλὰ ποῖος θὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῶν, ποῖος θὰ τὰ σώσῃ; Καὶ ἔπειτα πολλοὶ ἐξ ἡμῶν θαυμάζον τὰ δάση τῆς Εὐρώπης, τὰς τοπογραφίας τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Σκωτίας, ἐν ᾗ ἡμεῖς ἔχομεν καὶ δάση ὠραῖα καὶ τοποθεσίας ὠραιότερας, ἰδίᾳ ἐν Πελοποννήσῳ. Χώρει βαρεῖως τῶν Ὀλυμπίων πρὸς τοὺς καταφύτους λόφοις, ὑπάγε εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ Λάλα, καὶ ἐκεῖ θὰ μείνης ἐξαλλος ἐκ τῶν θελγῆτρων τῆς φύσεως, καὶ τῆς μαγικῆς θεᾶς. Ἀληθῶς. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου, κείνται ὄρη, πεδιάδες, δάση, λόφοι, ποταμοί, θάλασσα, νῆσοι, πόλεις. Δὲν εἶνε πολὺ ὑψηλὸν τὸ ὄροπέδιον

τοῦτο, ἀλλ' εὗρηται τόσῳ καταλλήλως, ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς δὲν χορταίνει ἐκ τῶν ποικίλων θεαμάτων. Διότι ἡ θέσις αὕτη ὑπέρεκειται τρόπον τινα τῶν ἄλλων, καὶ ὅ,τι ὠραῖον θεᾶσαι ἐκ τοῦ Δροῦδα, ἐκ τοῦ Λάλα τὸ ἔχει πρὸ σου ἐπίσης, καταφανέστερον. Ἐκ δὲ τῶν παλαιῶν τοῦ Ἀλφειοῦ, ὧν τὰ ἐρείπια ἵστανται ἐτι, δύναται τις νὰ σχηματίσῃ πλήρη εἰκόνα τῆς ὠραίας ταύτης φύσεως, ἰδίως δὲ ἐκ τοῦ ἄκρου τοῦ περιωνύμου δάσους τῶν κερασέων τοῦ Μπαστηρᾶ, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ κατεστράφη ἐκ τῆς ἀκηδεῖας τοῦ δημοσίου, ἐπωλήθη ἐπὶ τέλους. Οἱ τόποι οὗτοι οἱ μαρτυροῦντες καὶ τὴν σύγχρονον ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, ἔπρεπε νὰ ὦσι σεβαστοί. Τὸ Λάλα ἔπρεπε ν' ἀνακύψῃ, ὁ δὲ κατ' ὄνομα συνοικισμὸς αὐτοῦ νὰ ὑποστηριχθῇ. Εἶνε ἡ πατερίς τῶν Καραμεραίων, εἶνε ὁ τόπος εἰς ὃν ἐθαυμάσθη ἡ ἀνδρεία τῶν Ἑλλήνων, παλαισάντων πρὸς ἄνδρας γενναίους — τὰ παληκάρια τὰ Λαλαῖκα. — Καὶ τὸ ἄνω τοῦ ὄροπέδιου Πούσι ἐνθα ἡ μάχη ἡ μεγάλη ὑπὸ τὸν Μεταξᾶν ἐγένετο ὁμιλεῖ τοῦτο. Πλὴν ἀλλ' ὅμως ὁ τόπος εἶνε αὐχμηρὸς, ὑδρεύονται δὲ ἐκ τῆς κρήνης Λουκίσσης κειμένης κάτωθι τοῦ χωρίου εἰς χαράδραν κατάφυτον πλατάνων καὶ χαρίεσσας, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν καταβαίνουσιν πρὸς ὑδρευσιν μὲ τὰ βαρέλια ἐπὶ τῆς ράχως αἱ ὠραῖαι Λαλιώτισσαι, καὶ τὰς ὁποίας ὁ διερχόμενος ἐκεῖθεν βλέπων ἐκλαμβάνει ὡς νύμφας λουόμενας εἰς τὸ διαυγὲς καὶ ψυχρὸν τῆς κρήνης ταύτης ὕδωρ. Ἐν γένει τὸ Λάλα σοὶ ἐμπνέει αἰσθήματα εὐγενῆ· διότι καὶ ὁ οὐρανὸς του, ὁ τὴν Ἀττικὴν νυκτερινὴν αἰθρίαν ἀείποτε ἔχων συμβάλλει εἰς τὴν διέγερσιν τοιούτων, τὴν ὁποίαν ὑπόθεσιν οἱ γύρω μάρτυρες τοῦ παρελθόντος μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν ἡρώικων τοῦ Εἰκοσιένου χρόνων. Πόρρωθεν τοῦ Λάλα βορειότερον, εἶνε ὁ Ἀγιώργης ὁ Λαλιῆκος, ἐνθα ἐπὶ τουρκοκρατίας ἐτελοῦντο ἵπποδρομίαι, καὶ ἐτι καὶ νῦν τελεῖται κατ' ἔτος πανήγυρις.

Ὁ δῆμος τῶν Ὀλυμπίων εἶνε ὁ ρωμαντικώτερος τῆς Ἑλβετίας, ἀλλὰ στερεῖται, ὡς καὶ ἡ λοιπὴ ἐπαρχία, συγκοινωνίας. Χάρις εἰς τοὺς ἀρχαιοδίφας κατασκευάσθη ἡ ἀπὸ Πύργου εἰς Ὀλύμπια ὁδὸς, ἥδη δὲ κατασκευάζεται καὶ ἡ ἀγούσα εἰς τὸ Λάλα. Ἡ πρώτη εἶνε πράγματι ὠραία, χαρὰς θείσα ἐπιδεξιῶς, ἀλλὰ καταστραφῆσεται ἐνεκεν ἐλλείψεως ὁδοφυλάκων· διότι οἱ ὑπάρχοντες τοιοῦτοι, εὐγενῆ καταγωγὴν ἔχοντες, προτιμῶσι νὰ οἰκουρῶσι πληρονόμιοι τακτικῶς παρὰ τοῦ δημοσίου, ἢ νὰ κρατῶσιν εἰς χεῖρας τὴν ἀξίην καὶ νὰ ἐπιδιορθώσωσι τὰ καταστρεφόμενα μέρη τῆς ὁδοῦ. Ἐὰν ὑπῆρχον δρόμοι, ὁ δῆμος οὗτος θὰ ἡμιλλᾶτο πρὸς τὰς φυσικὰς καλλονὰς μὲ τὴν Ἑλβετίαν, καὶ θὰ συνέρρεον ξένοι πολλοί· διότι δὲν θὰ ᾔθει αὐτοὺς εἰς τοῦτο ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἐπίσκεψις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόλαυσις τῶν θελγῆτρων, ἅπερ ὁ τόπος οὗτος ἀφθόνως περικλείει. Τὸ ὑγιεινὸς δ' ἐξοχὸν τοῦ Λάλα, παρ' ὅλων ὁμολογεῖται, καὶ θὰ συντελέσῃ ἡ κατασκευὴ τῶν ὁδῶν εἰς τὴν ἐξημέρῳσιν τῶν ἡθῶν καὶ εἰς τὸν ἐξωραϊσμὸν τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον τὸ θέρος πολλοὶ θὰ ἐπισκέπτωνται ἐξ ἀνάγκης ὡς πάροχον ὑγείας καὶ εὐάρεστον ἐνδιαίτημα παντός, ἅπερ προσόντα στερεῖται τὸ Δροῦδα, τὸ ὁποῖον καίτοι παραβάλλεται ὡς πρὸς τὰς φυσικὰς καλλονὰς μὲ τὸ Λάλα καὶ εἶνε πρωτεύουσα τοῦ δήμου χάριν τῶν Ὀλυμπίων, ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἔχει τὸ κλίμα τόσῳ ὑγιεινόν, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ τερπνὴ διατριβή, οὐδὲ νὰ σοὶ ἐμπνεύσῃ αἰσθήματα εὐγενῆ, καίτοι πρὸ αὐτοῦ κείνται τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἱερὸς οὗτος τόπος ὁ μαρτυρῶν τὴν ἑλληνικὴν μεγαλοφυΐαν, ὁ τὴν ἱστορίαν ἡμῶν διδάσκων καὶ πρὸς τὰς ὠραίας τέχνας παροτρύνων.

* Ἀλφειός.